

Azt hiszem, hogy mindenki számára ismeros Madách Imre, Ember tragédiájának címu muvének alábbi sorai: cél a halál, az élet küzdelem és az ember célja a küzdés maga. Nagyjából az író azt akarja üzenni, hogy dolgozni, fáradozni, szenvedni hozzátartozik az élethez, sőt, ez maga az élet, minden terhével, gondjával, nem is lehetne más, így kell boldogulni. Ha valóban így gondoljuk, akkor az élet tényleg nem más, mint tragédia. Az evangélium arról beszél, hogy ezen változtatni lehet és kell, sőt, a változás a lényege Jézus küldetésének: o az, akiben Isten eredeti terve ismét nyilvánvalóvá lesz: az ember élete legyen lehető ség szerint boldog, szenvedésmentes.

Futballmeccsen nem egyszer előfordul, hogy játékosok egymásnak szaladnak, akarva - akaratlan fellökik egymást és valamelyikük a földre esik. Ilyenkor, ha a hibás játékos fair, becsületes, nem hagyja a másikat a földön heverni, hanem kezét nyújtja és segíti talpra állni. Hasonlóképpen, kisgyermek, mihelyst néhány lépést tudnak tenni, elszaladnak, aztán az első gödörben megbotlanak, elesnek, és bebizonyosodik, hogy rászorulnak még az anyai kézre, a vezetésre. És a legcsodálatosabb az anyai szeretetben az, hogy ilyenkor is utánanyúl az önféju, öntörvényű kis embernek.

Jézus is ma valami hasonlót tesz. Az elmúlt vasárnap arról hallottunk, hogy a megszállott felismeri a názáreti zsinagógában, felismeri benne az Isten Szentjét. Ma pedig arról hallunk, hogy a szent hogyan jelenik meg a hétköznapi világban. Jézus gyógyít, méghozzá nem is akárhogyan. Bemegy Péter apostol anyósához, aki lázasan fekszik és gyógyszerek, vizsgálatok nélkül meggyógyítja, pusztán azáltal, hogy kezét nyújtja neki. Vagyis Jézus nem marad távol, nem szégyelli a betegek, elesettek közelségét, hanem oda mer lépni hozzájuk. Ahhoz, hogy az ember akár testileg, akár lelkileg egészséges legyen elég néha annyi, ha nem hagyjuk magára, ha kezünket nyújtjuk.

A kéz, a test beszéde az egyik legfontosabb eleme az információközlésnek. Hiszen ha valakivel találkozunk, intünk neki, ha valakivel nem vagyunk jó viszonyban nem fogadjuk el a nekünk nyújtott kezét. Vagyis mozdulatunk eszközzé lesz: kifejezzük, mit gondolunk az illetőről, akarok-e vele kapcsolatot. Vagyis bármit teszünk kezünkkel, mutatunk arcunkkal, nem is igazán ezek beszélnek, hanem a szívünk, az érzéseink.

Egy történet szerint egy földműves belesett a kútba. Jött arra egy utazó és ezt mondta neki: látod - látod, ilyen az élet, egyszer lent, máskor fent. Tehát ne panaszkodjál – és továbbment. Kis idő elteltével jött arra egy másik és azt mondta: nyújtsd a kezéd. Az ki is nyújtotta, de túl messze volt és nem érte el. Látod, én szívesen segítenék, de ha jobban lehajolok, még én is sáros leszek, segíts magadon, ahogy tudsz és ezzel a második is tovább ment. Fél óra elteltével arra járt egy harmadik utazó is: ez nem tördött azzal, hogy koszos lesz vagy maga is belecsúszik a kútba, hanem amennyire csak lehetett, utánahajolt és kihúzta a bajba jutott embert. Különösebb magyarázat nélkül is látszik, ez utóbbi a követendő magatartás.

Mi talán még soha nem estünk kútba, de annál gyakrabban átértük azt az érzést, amit így fejezünk ki: a padlón vagyok: vagyis reménytelennek látszik az adott körülmények között a helyzet a családban, a munkahelyen vagy az iskolában. Ilyenkor valóban jól jön egy támogató szó, egy segítő kéz, még ha nem is annyira hatékony, mint Jézusé. Mégis valami hasonlót tudunk, kifejezni ezzel: azt, hogy nem hagyunk egyedül a problémákkal, hogy számíthatunk rájuk.

Kell a kéz, kell a segítség és kell az emlékezet is. Nem meglepő, hogy kaptam valamit, hogy ez ajándék és nem jog. És sajnos ez az, amit Isten viszonyában az ember gyakran elfelejt. Azt hisszük, hogy akkor szeret az Isten, ha minden rendben van. Vagy a fenti hasonlattal élve, akkor, ha hagy elmenni, aztán ha elesünk, utánunk nyúl és újra kezdhettek előlről mindent.

Ma az evangéliumban a jelenvaló, a működő Istenről hallottunk. A lelki élet nagyjai örültek a Jézust láttató élmények fényének és melegének, annak a tapasztalatnak, hogy Isten eros. De nem estek kétségbe akkor sem, ha ezek a fények kihúnytak. Isten akaratát tisztelték, fogadták el benne. De emellett mindig volt szemük arra, hogy az Isten, ha nem is feltűnő módon, de mellettük van. Jézus megfogta Péter anyósának a kezét, segítette ot a talpraállásban: vajon én felismerem-e, ha Isten felém nyúl, ha támogatni akar, vagy elfogadom-e, hogy én legyek az a kéz, aki a másikat felsegíti?